



MARTIN KOLÁČEK

GENERACE

EPIZODA 3

PODEZŘELÉ ÚMRTÍ
CHEMIKA PREXIONA

GENERACE

Epizoda 3

PODEZŘELÉ ÚMRTÍ
CHEMIKA PREXIONA

Martin Koláček

Ze všech oficiálních svátků, které se na Generaci slaví, žádný není tak důležitý a oblíbený jako výročí startu, připadající na 30. ledna. Zatímco Vánoce nebo Velikonoce zajímají jen část posádky, která tyto svátky považuje za své kulturní dědictví, Den startu se týká úplně všech.

30. ledna každý, kdo není v práci absolutně nezbytný, dostane volno. Celý den probíhají oslavy, umělecká představení, a také nezbytné politické projevy, parazitující na vysoké koncentraci lidí ve veřejném prostoru.

Pro děti od šesti do jedenácti let je připraveno každoroční hledání pokladu. Celý den budou luštit hádanky zobrazované světelnými efekty na zdech, díky nimž se budou přibližovat k cíli.

Poklad, jímž je stavebnice, z níž lze postavit model Generace, bude moci najít jen jeden, na sladké odměny za jednotlivé hádanky ale dosáhnou všichni.

A pak, po druhém stmívání lamp, začne zábava, na kterou se většina dětí, ale i dospívajících, těší nejvíc.

Noc se zábavní pyrotechnikou.

Po ulicích se mezi slavicími dospělými a hádanky lušticími dětmi prolétá dvojice náctiletých. Zatímco kluk z dvojice mlčí, holka nahlas prozpěvuje. Melodie písně pochází z oblíbeného videoherního hitu, slova jsou ale zjevně její vlastní tvorbou:

„Třicátýho ledna,
to je ta noc petard,
takže jdem zas za klukem,
co je děsnej retard...“

„No tak, nech toho,“ napomene Tarie svoji kamarádku.
„Když už musíš zpívat takový ohavnosti, aspoň neřvi. Vždyť tě Korel uslyší!“

„To může. Je moc retard na to, aby věděl, co znamená retard.“

„Není žádné retard! Seš na něho zlá, protože žárlíš, že byl můj kamarád roky předtím, než jsi mě poznala.“

„Naopak. Já jsem vždycky ráda, když seš s ním. Stačí půlden a sníží ti to IQ o třicet bodů. Pak se s tebou dá normálně mluvit. Škoda, že kromě třicátýho ledna se mu vyhýbáš, jak můžeš.“

„Nevyhýbám. Jenom máme trochu rozdílný zájmy.“

„Jasně. Ty máš kvantový inženýrství a on se učí, jak si ohřát oběd a nezapálit při tom loď.“

„Prosím tě, to je pět let stará historka, kterou furt opakuješ.“

„V devíti letech strčil misku s kovovou fólií do protonový trouby a nastavil to na indukci! Ještě že zabralo Alčko a zastavilo to.“

„Tak od toho tam to Alčko je, ne?“

„Aby kontrolovalo retardy?“

„Není retard. To je výchovou. Otec byl alkoholik a hovado, sám si načerno páčil chlast. Naštěstí ho brzo klepla pepka. Jeho máma je hodná ženská, ale jednoduchá. Zařídila mu jídlo, ale jinak se mu nevěnovala. Byl jsem to já, kdo ho naučil jíst lžičkou.“

„Já vím, když mu bylo deset.“

Potlačil smích a dál se snažil tvářit rozzlobeně. „Ne, náhodou, to bylo ještě v době, kdy nosil plínky.“

„Aha, tak to jo,“ pokývala jakoby vážně hlavou. „Takže maximálně osm?“

To už nevydržel a rozesmál se. „Ty seš bestie! A teď zas budu mít výčitky svědomí, protože jsem se smál svému kamarádovi.“

„Aspoň nebudeš furt tak dokonalej!“

Během rozhovoru došli ke dveřím s oprýskaným lakem. Tarie zazvonil. Pak se otočil na Danii a nevinným tónem řekl: „Jo, vlastně mě tak napadá, že bych tě měl varovat.“

„Před čím?“

„Víš, jak je o rok starší, no... začala mu puberta a neví moc, jak s ní naložit. Tak je možný, že bude trochu dotěrněj.“

„No to si děláš srandu!“ sykla Dania potichu, ale s patřičnou razancí. „Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Protože bys nepřišla.“

„Jasně, že bych nepřišla! Jak dlouho jsi mě přemlouval i bez toho!“

„On potřebuje kontakt taky s jinejma lidma, než jsem já. Jinak se ty mezilidský interakce nikdy nenaučí.“

„Těma jinejma lidma myslíš holky?“

„No... jo. Někdo mu musí určit hranice. A neznám nikoho lepšího, než seš ty.“

„Chceš říct, žeš mě sem vytáh, abych učila sociální skily nějakýho nadrženýho retar... já, ahoj Korele,“ změnila rychle tón, když se dveře otevřely.

Nutno říct, že postava, která se v nich objevila, Dania vyrazila dech. Doby, kdy byl Korel obézní chlapec ostříhaný „podle kastrólu“, byly ty tam. Za poslední rok, během něhož ho Dania neviděla, se vytáhl, narostla mu ramena a získal sebevědomí. Teď měl na hlavě bláznivý, mega cool účes a na sobě sice obyčejné a pohodlné, ale pečlivě sladěné oblečení.

Jen ten připitomělý výraz ve tváři mu zůstal.

„Ahoj,“ mávnul na ně. „Nevěděl jsem, že tady budeš taky, Danio.“

„No, to já taky ne,“ Dania vrhla nevrlý pohled směrem k Tariemu.

„Dobře, no, rád tě vidím.“ Prohrábl si vlasy a podíval se na Daniu pohledem, který nejspíš měl být svůdný. Nebyl. Korel vypadal spíš jako krtek, který poprvé zírá do slunce.

A pak z něj vypadlo: „Chceš lízání?“

„Co prosím?!“ Dania vytřeštila oči.

Tarie obrátil oči v sloup. „Tak on říká zmrzlině,“ upřesnil, než stihla jeho kamarádka zaútočit a vyrvat z Korela jazyk i s vnitřnostmi. „Říkám ti, kámo, nemůžeš používat slova, jako když ti bylo pět.“

„Ale mně se ,lízání‘ líbí...“

„Mně se zase líbí slovo ,bizmut,‘ ale neříkám tak kvěťáku, protože by to nikdo nepochopil.“

„No dobře, dobře!“ Korel byl viditelně nespokojen, že ho Tarie poučuje před holkou, na kterou chtěl zapůsobit. „Člověk se pokouší být to... kreatilní, no, ale svět na to není připravenej.“

„Jaká je ta zmrzlina?“ přerušila tíživou situaci Dania.

„Taková ta rosolovitá. Tarie ji nemá rád, ani mu ji nenabízím. Máma jí přinesla hromadu jak pro slona. Asi si myslela, jak mi tím udělá radost. Ale mně není deset, abych spořádal kilo zmrzliny. Tak kdyby sis chtěla dát...“

„Rosolovitá? To myslíš Saurielu?“

„Jo.“

„Tu já miluju. Jasně, že si dám.“



Šli po ulici směrem k parku, Dania s Korelem lízali zmrzlinu a Tarie se snažil na ně nedívat, aby se mu nedělalo nevolno. Nebylo mu to příliš platné, protože Dania aktivně konverzovala s Korelem o kvalitách delikatesy, kterou konzumovali.

„Nejradši mám, jak se táhne,“ prohlásila a loupla okem po svém nejlepším kamarádovi. „Ty máš tady rád, jak se tááááhne, Korele?“

„Jo,“ odpověděl mladík, „a taky ty zrníčka v tom.“

„Á ano, zrníčka,“ potutelně se uchechtla, jak jí nahrál. „Jak vždycky zůstanou mezi zubama a vyštouráš si je pozděj ten den. A někdy tam zůstanou i s trochou toho slizu.“

„Mhm. Ty jsou nejlepší.“

„Myslíš ty slizový kapsle, co tě potěšej během dne?“

„Jo.“

„A můžeš je ještě poválet po jazyku a smísit se slinama...“

„Jo! Přesně!“

„Dobrý,“ přerušil je Tarie, jehož obličej byl bledší než obvykle, „co vlastně máš za petardy, Korele?“

„Já? Jenom tři busbombomby od minula. Myslel jsem, že to nejlepší máš ty.“ Zastavil se. „Jenom s busmombama to bude dost nudnej třicátý leden. Ty nemáš kraksle? Já myslel, že kvůli nim jdeme očíhnout ten barel u pekárny.“

„To víš, že mám,“ uklidnil ho Tarie, „jenom jsem chtěl změnit téma.“ Nadechl se a promluvil dřív, než Dania stihla znovu začít o zrůdných zmrzlinných radovánkách: „Co uděláme s těma busbombama?“

„No, asi je hodíme, ne?“

„Co takhle do nějaký trubky?“ přemýšlel rychle.

„Proč do trubky?“

„To by mohlo udělat větší hluk než normálně.“

„Vážně? Jak to?“

„No, protože... ten zvuk...“ Vysvětlovat Korelovi akustiku? To měl větší šanci vysvětlit lenochodovi princip bicyklu. Rozhodl se do této propasti nevrhat. „A vlastně přemýšlím,“ řekl místo toho, „jestli by i ty kraksle nebyly lepší v něčem větším než v barelu. Ty barevný proudy by mohly jít mnohem dál.“

„Tomu říkám nápad!“ zapojila se Dania, kterou kreativní nápady na využití pyrotechniky zaujaly natolik, že byla ochotná opustit téma Sauriela, jímž mučila svého nejlepšího kamaráda. „Co takhle nádrže v hydroponických zahradách? Kdybychom se tam vplížili v noci...“ zarazila se. „Ale ony ty kraksle jsou asi toxický, co?“

„To zrovna ne,“ odpověděl jí Tarie. „Proto jsou všechny ty petardy tak nudný. Protože jsou bezpečně rozložitelný.“

„Tak to zní jako změna plánu!“

„To bychom ale museli mít, jak se dostat do zahrady,“ zaprotestoval Tarie, který v tu chvíli litoval, že radši nenechal ty dva mluvit o zmrzlíně. „V noci je zamčená.“

„Já mám klíče,“ ozvalo se z nečekaného směru.

Oba se překvapeně podívali na Korela. „Co že máš?“

„Klíče od zahrady.“

„Co je to za blbost? Kde bys vzal klíče?“

„Pomáhám tam s pěstováním masa.“

„Myslíš jako v laboratoři na masnou pěnu?“

„No jo. Je to uprostřed zahrady. Chodím jim tam doplňovat roztok a tak.“

„Proč?“

„Vždycky když je dávka hotová, trochu za odměnu dostanu, mimo záznamy.“

„No fuj!“ zašklebila se Dania. „Masná pěna je to nejodpornější na světě!“

„Vážně?“ Tarie se na ni zlomyslně usmál. „A řekni, Korele... taky máš rád, jak se ta pěna táááhne?“

„Ale... ona se netáhne,“ znejistěl Korel.

Tarie si povzdechl: „Ach jo, to se člověk pokouší být to, no... kreatilní...“

Většina úmrtí na Generaci přichází náhle. Nejčastěji kvůli selhání kardiovaskulárního systému, hojně jsou ale i mrtvice a překvapivá úmrtí ve spánku, zdánlivě bez příčiny. Každý dobře ví, že to jeho tělo může kvůli nízké gravitaci vzdát v podstatě kdykoliv.

Dle pravidel by měl nejdřív lékař konstatovat smrt, poté místo zajistit někdo z bezpečnostního sboru. Tenhle proces se ale často šidí. Když je zjevné, že zde již nesvede nic ani zázrak, natož lékař, k mrtvole se povolává rovnou bezpečnost.

Ve sboru se téhle povinnosti říká „jít za krkavce“ a všichni do jednoho se jí snaží vyhnout. Proto pokaždé, když přijde oznámení o úmrtí, ti, kdo mají zrovna službu na centrále, se sejdou v jedné místnosti a losují, na koho nenáviděná služba padne. Kdo si vytáhne z pytlíku černý žeton, je krkavcem.

Tentokrát jich bylo na centrále pět.

Dvacet procent, uklidňovala se Lexea, zatímco kolega připravoval váček s žetony. *To není tak strašný.*

První si měla tahal Restea. Než strčila ruku do pytlíku, pokřížovala se na čele.

Ostatní se tomu smáli, ale náboženské gesto nejspíš zabralo. Vytáhla si bílý žeton.

Dvacet pět procent.

Jako druhý následoval Herbert, bezpečák s roztěkanýma očima, známý svojí neochotou trénovat svalový tonus, zato až příliš velkou ochotou stěžovat si na bolesti pohybového ústrojí. I teď se pokoušel vymluvit na bolest zad, ale nebylo mu to nic platné. Ve sboru se tradovalo rčení: „Dokud ti neuříznou nohu, za krkavce můžeš!“

I on tedy strčil ruku do pytlíku. Pomalu a nejistě začal vytahovat žeton.

Bílá.

Rozesmál se jako malé dítě.

Třicet tři procent.

„Vy to hrozně řešíte,“ mávl rukou třetí na řadě, Keetil. „To se musí rychle a bez rozmejšlení. Koukejte.“ Vrhł se po pytlíku jako lovec po kořisti.

Bílá.

Padesát procent.

„Kdo jako jedinej ještě nikdy nedostal krkavce, co? Podvacátý v řadě, přátelé!“ chlubil se Keetil.

„Příště prohrajesh kontumačně!“ zabručela Lexea a zanořila ruku do pytlíku.

Černá.

Sto procent.

„Takže mrtvej se jmenoval Prexion,“ předčítal jí Keetil informace z protokolu, zatímco se chystala, „žádná žena, žádný děti. Našla ho neteř. Ta je z toho prej na prášky.“

„To se tam fakt píše?“

„Jo, doslova takhle to tady Klayosk zaznamenal. Mrtvej tam leží tak den, maximálně dva. Takže máš štěstí, žádnéj páchnoucí kentus to nebude.“

„Píše se tam, proč neteř nezkusila zavolat lékaře? Když je tam tak krátce...“

„Nepíše. Předpokládám, že už vypadal dost jetě. Po dvou dnech už to může bejt vidět, že jo.“

„Hm, ne že ty bys byl zrovna odborník, co?“ zabručela Lexea.

„Haha, no, to ne,“ odsouhlasil Keetil.

„Co byl ten chlap zač?“

„Pracovní zařazení je v chemickém závodě na Děčku.“

„Takže další Americano tržní úchyl?“

„Počkej... koukám na profil... Hm... Spíš ne. Na Děčku jenom pracoval. A mám tady ze strany nadřízenýho řadu stížností na jeho pracovní morálku, mimo jiné se prej opakovaně vylouval, že chodí pozdě, protože bydlí daleko.“

„Kde teda bydlel?“

„U nás, na Běčku. Ve dvaceti mu přidělili domek v Malý čtvrti. Tady je, že o něho sám požádal a měl dobrozdání od ps.doc. Refara.“

„Toho psychiatra?“

„Jasně. Dyť říkám ps.doc., ne?“

Čtvrť, již se přezdívá „Malá“, patří na Generaci k těm zdaleka nejbizarnějším.

Inženýrský tým, který loď kdysi budoval, zřejmě v jednu chvíli dospěl k názoru, že uniformní ubytovací buňky by mohly působit depresivně. Navrhnul proto čtvrť, v níž napodobil estetiku řadových domků. Měly cosi jako předzahrádku, okna, a dokonce i střechu.

Naštěstí Malou čtvrti tehdy architektonický experiment skončil a pokračovalo se v budování standardních obytných buněk. Ve výsledku totiž na předzahrádce leží jen odpadky, okna

vedou do sdíleného prostoru stěží většího než světlík a střecha na lodi nemá jiný smysl, než že ubírá tolik potřebný prostor.

V Malé čtvrti žijí převážně starší lidé, kteří preferují klid. Odehrává se zde proto minimum trestné činnosti. Členové a členky bezpečnostní služby sem chodí téměř výhradně právě kvůli krkavčí službě.

Lexea dorazila k domku, před nímž seděla žena v modrém pracovním oděvu. Když uviděla bezpečnostní uniformu, vstala.

„Dobrý den,“ pozdravila. „Já jsem Govara. Vy jdete kvůli bratrovi?“

„Lexea, dobrý den. Prexion byl váš bratr?“

„Ano.“

„Tak to máme asi chybu v záznamech. Píše se tu, že ho našla neteř, ne sestra.“

„Ne, to je správně. Jia je moje dcera.“

„Aha... no, to je trochu nestandardní. Obvykle je postup takový, že na bezpečnost počká ten, kdo mrtvého našel...“

„Já vím. Ale ona byla úplně zničená. Celá se klepala, brečela, a tak. Tak jsem ji poslala domů a vzala to za ni.“

„Chápu, nevadí,“ Lexea napsala poznámku do protokolu. „Jen mi řekněte, zda Jia na něco sahala.“

„Určitě ne. Říkala, že ho tam uviděla a v hrůze vyběhla ven. Volala nejdřív mně, teprve já jsem kontaktovala bezpečnost.“

„A vy sama jste uvnitř byla?“

„Ano. To víte, chtěla jsem se ujistit, že... no...“ Těžce se nadechla a vydechla, čímž se zřejmě snažila zadržet pláč.

„Dobře. A kontrolovala jste tedy životní funkce, nebo tak?“

„To ne... ono je na něm docela vidět, že je...“ hlas se jí zadrhl.

„V pořádku, nemusíte to rozvádět. Budu vás ale bohužel muset požádat, abyste šla se mnou ještě jednou dovnitř. Procedura je taková, že musím mít svědka či svědkyni přímo na místě. Mám sice kameru, která všechno nahrává, ale to zákonu nestačí.“

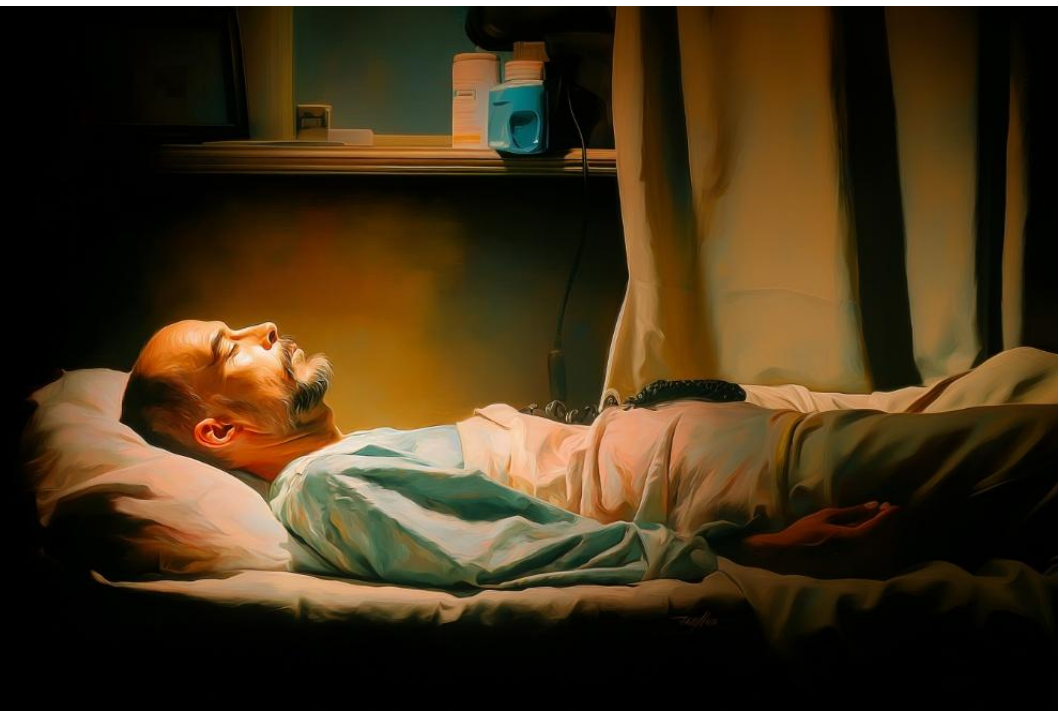
„Já vím, já vím, já to nějak zvládnu.“

„Děkuju, jste statečná. Víím, že je to pro vás těžké období, budu se to snažit nenatahovat.“

„Díky, cením si toho.“

„Tak můžeme?“

„Můžeme.“



Už od hlavního vchodu byly vidět dveře do ložnice, otevřené dokořán, nejspíš jak neter přchala v hrůze ven. Když Lexea s Govarou vstoupily dovnitř, naskytl se jim výhled na postel, na níž ležel nebožtík. Životní funkce opravdu kontrolovat nebylo třeba. Na první pohled bylo jasné, že lékař by zde nic nesvedl.

„Muž leží v posteli na zádech,“ začala Lexea mluvit na záznam. „Hlava mírně zakloněná dozadu. Na levé tváři má ošklivou podlitinu, která vypadá poměrně čerstvě. Jinak ale nic nenasvědčuje použití násilí. Poloha je přirozená a klidná. Na těle je již patrná posmrtná ztuhlost.“

Za zády uslyšela posmrkávání pozůstalé. *Nenávidím být za krkavce!* pomyslela si Lexea a pokračovala: „Místnost, v níž se mrtvý nachází, je běžná ložnice, slušně udržovaná... Ačkoliv...“ Zarazila se. Otočila se ke Govare: „Říkala jste, že Jia na nic nesahala?“

„Ano, proč?“

„Ani třeba omylem?“

„Ne, prý nepřešla práh.“

Lexea udělala dva kroky směrem k oknu a podívala se na koberec. „U okna na zemi leží kusy skla. Hádám, že to byla taková ta domácí dekorace, co se dělají na Céčku. Musela spadnout z kredence, který stojí vedle okna.“

Rukou v gumové rukavici přejela přes rám okna. K jejímu překvapení se otevřelo.

„Okno není zajištěné,“ řekla na záznam.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Govara.